

ТОМИ АДЕЙЕМИ

ДЕЦА НА ДОБЛЕСТ И МЪСТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
НАДЯ ЗЛАТКОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Children of Virtue And Vengeance*

Copyright © 2020 by Tomi Adeyemi Books, Inc.

All rights reserved.

Превод Надя Златкова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2432-2

На Тоби и Тони

Обичам ви повече, отколкото мога да изразя с думи!

ПЪРВА ГЛАВА

ЗЕМ

Опитвам се да не мисля за него.

Но когато това все пак се случва, чувам приливи.

Тате беше с мен първия път, когато ги чух.

Първия път, когато ги усетих.

Те ме повикаха като приспивна песен, отвеждайки ни далече от горската пътека, привличайки ни към морето. Океанският бриз развя къдриците в косата ми. През оредяващите листа се промъкна слънчева светлина.

Не знаех какво ще намерим. Какво необичайно чудо крие тази приспивна песен. Знаех само, че трябва да стигна до морето. Сякаш в приливите беше липсващата част от душата ми.

Когато най-послед го видяхме, малката ми ръка се измъкна от тази на тате. Гледах със страхопочитание. В тази вода имаше магия.

Първата магия, която усещах, откакто хората на краля бяха убили мама.

– Зели, *rora o* – извика тате, когато тръгнах към вълните.

Трепнах, когато морската пяна заля пръстите на краката ми. Езерата в Ибадан винаги бяха толкова студени. А тази вода беше топла като аромата на маминия ориз. Топла като светлината на усмивката ѝ. Тате нагази във водата след мен и вдигна глава към небето.

Сякаш можеше да усети вкуса на слънцето.

В онзи момент той сграбчи ръката ми, вплете пръсти в моите и се втренчи в очите ми. И тогава разбрах – макар че мама си бе отишла, ние все още бяхме един до друг.

Можехме да оцелеем.

Но сега...

Отварям очи и виждам сивото небе и ревящия океан, който се разбива в отвесните скали на Джимета. Не мога да остана в миналото.

Не мога да върна тате към живота.

Ритуалът, който отне живота му, ме преследва, докато се подготвям да го положа за вечния му покой. Сърцето ми е натежало от цялата болка, която той бе преживял; всяка жертва, която бе направил, за да мога да върна магията.

– Всичко е наред.

Брат ми Тзеин застава до мен и ми подава ръката си. Сянката на едва набола брада се е обвила около тъмната му кожа и почти скрива колко силно е стиснал челюсти.

Той притиска длан в моята, докато леката мъгла преминава в силен дъжд. Пороят ни пронизва със студ до мозъка на костите ни. Сякаш дори и боговете не могат да не скърбят.

Съжалявам – обръщам се мислено аз към на духа на тате и много ми се иска да можех да му го кажа наистина. Докато дърпаме въжето, което държи ковчегу му завързан за скалистия бряг на Джимета, аз се чудя защо си мислех, че погребението на един от родителите ми ще ме подготви за погребението на другия. Ръцете ми все още треперят заради всички останали неизречени неща. Гърлото ми гори от писъците, които превръщам в мълчаливи сълзи. Опитвам се да съдържам всичко в себе си, докато посягам към буркана, пълен с последното ни погребално масло.

– Внимавай – предупреждава ме Тзеин, когато треперещите ми ръце разплискват няколко капки над ръба на буркана.

След три седмици разменна търговия, за да съберем достатъч-

но да напоим ковчега на тате, плискащата се течност ни се струва по-ценна от злато. Острата ѝ миризма изгаря ноздрите ми, докато изливам и последните капки върху погребалната факла. Когато Тзеин удря огнивото, от очите му бликват сълзи. Няма време за губене и аз подготвям думите на *ибукун* – специалната благоговия, която Жътварят трябва да даде на мъртвите.

– *Беени айе таби ику но ле ѝа уа. Беени айе таби орун ко ле син уа нитори ейин ле нгбе ину у ми. Ейин ла о маа ри...* – прошепвам на йоруба.

От боговете идва дарът на живота. И на боговете трябва да се върне този дар... Заклинанието звучи странно на устните ми. Допреди няколко седмици цели единадесет години нито един Жътвар не бе имал магия, с която да извърши *ибукун*.

В момента в който магията започва да диша под кожата ми, аз изгубвам гласа си. Пурпурната светлина на моето *аше* грее около ръцете ми, божествената сила, която подхранва нашите свещени дарби. Не бях усещала топлината ѝ от деня на ритуала, който върна магията в Ориша. От деня, когато духът на тате се бе втурнал през вените ми.

Магията започва да бълбука в мен и аз залитам назад. Краката ми са безчувствени. Магията ме приковава към миналото ми, по-влича ме надолу, независимо колко силно дърпам...

– *Не!* – *Викът отеква в стените на мястото на ритуала. Тялото ми се удря в каменния под. Чува се глухо тупване, когато тате пада след мен.*

Хвърлям се да го защитя, но очите му са застинали в празен поглед. От гърдите му стърчи стрела.

Кръв обагря разкъсаната му туника...

– Зел, внимавай!

Тзеин се втурва напред, протягайки ръка към факлата, която пада от ръката ми. Той е бърз, но не достатъчно. Пламъкът угасва в момента, в който факлата пада в разбиващите се вълни.

Той се опитва да я запали отново, но огънят не пламва. Аз потрепервам, когато брат ми захвърля безполезното дърво в пясъка.

– Какво ще правим сега?

Навеждам глава и ми се иска да имах отговор. При този хаос в кралството може да са ни нужни седмици, за да намерим още масло. Заради бунтовете и недостига на храна е достатъчно трудно да се намери дори и една мизерна торба ориз.

Вината ме стяга като обръч, затваря ме в гробницата на собствените ми грешки. Може би е знак, че не заслужавам да погребат тате.

Не и след като аз съм причината да е мъртъв.

– Съжалявам. – Тзеин въздиша.

– Няма защо да съжаляваш. – Гърлото ми се свива. – Вината е моя.

– Зел...

– Ако не бях докосвала този свитък... ако изобщо не бях разбирала за този ритуал...

– Това не зависи от теб. Тате даде живота си, за да можеш да върнеш магията.

Точно това е проблемът. Исках да върна магията, за да може тате да е в безопасност. А всичко, което магията направи, беше да го изпрати в гроба. За какво са ми тези дарби, ако не мога да защита хората, които обичам?

Каква полза от магията, ако не мога да върна тате към живота?

– Ако не престанеш да се обвиняваш, никога няма да спреш, а аз искам да спреш. – Тзеин ме сграбчва за раменете и в погледа му виждам кафявите очи на нашия баща, очи, които прощават дори и когато не трябва. – Сега сме само ти и аз. Нямаме си никой друг.

Въздишам и избърсвам очи, а Тзеин ме придърпва в прегръдките си. Въпреки че е мокър от дъжда, прегръдката му е топла. Той ме гали нагоре и надолу по гърба, както правеше тате, когато ме прегръщаше.

Поглеждам отново към ковчега на тате – той се носи в океана в очакване на огъня, който никога няма да дойде.

– Ако не можем да го изгорим...

– Чакайте! – извиква зад нас Амари.

Тя се затичва по железната рампа на бойния кораб, който е наш дом от свещения ритуал. Прогизналата ѝ бяла туника е дале-

че от сложните украси за глава и рокли, които носеше като принцеса на Ориша. Когато ни посреща до разпенените вълни, туниката е прилепнала към кафявата ѝ като кора на дъб кожа.

– Ето. – Амари подава на Тзеин една факла от помещенията на капитана и пълен буркан с масло, което е взела от собствената си оскъдна дажба.

– А корабът? – намръщва се Тзеин.

– Ще оцелеем.

Амари ми подава факлата и погледът ми попада върху новата ивица бяла коса, залепнала на бузата ѝ от дъжда. Знак за новата магия, която живее в кръвта ѝ. Остро напомняне за стотиците благородници из цяла Ориша, които сега имат кичури и притежават магия като нейната.

Обръщам се на другата страна, преди да види болката ми. Стомахът ми се свива при постоянното напомняне за ритуала, който бе дал на Амари нейната дарба, и за момчето, което бе разбило сърцето ми.

– Готова ли си? – пита Тзеин и аз кимвам, въпреки че това не е вярно.

Този път, когато удря огнивото, аз навеждам факлата към вължето. Тя пламва моментално.

Огънят се втурва надолу по пропитите с масло нишки на вължето, изстрелвайки се към ковчега на тате. В момента, в който пламъците го обхващат, притискам ръка към гърдите си. Червени и оранжеви пламъци лумват ярко на фона на сивия хоризонт.

– *Тити ди оди кеи.* – Тзеин навежда глава, шепнейки свещените думи. Аз стискам зъби и правя същото.

– *Тити ди оди кеи.*

До отвъдната страна.

Изричането на свещените думи на глас ме връща към погребението на мама. Когато гледах как тялото ѝ е обхванато от пламъци. След края на молитвата мисля за всички онези, които може да почиват с нея в *алафия*. Всеки един от тези, които умряха, за да можем да върнем магията.

Лекан, сентарото, който се пожертва, за да събуди моята дарба. Приятелите ми Зулейка и Салим, убити, когато монархията ни

нападна по време на нашия фестивал.

Мама Агба, Прорицателката, която бе прекарала целия си живот да се грижи за мен и останалите божици от Илорин.

Инан, принцът, когото мислех, че обичам.

Тити ди оди кеи – обръщам се мислено аз към техните души.

Напомняне да продължим.

Битката ни не е приключила.

Всъщност едва сега започва.

ВТОРА ГЛАВА

АМАРИ

Баща ми казваше, че Ориша не чака никого.

Нито мъж.

Нито крал.

Това бяха думите, които той използваше, за да оправдае всяко свое действие. Извинение, с което да оправдае всичко.

Докато огънят, обхванал ковчега на бащата на Зели, гори пред мен, сабията, която забих в гърдите на собствения си баща, виси тежко на колана ми. Тялото на Саран така и не беше пренесено от мястото на ритуала.

Дори и да исках да го погребя, нямаше да мога.

– Трябва да тръгваме – казва Тзеин. – Отговорът на майка ти ще пристигне скоро.

Когато си тръгваме от брега и се качваме на бойния кораб, който откраднахме, за да стигнем до мястото на ритуала, аз вървя на няколко крачки зад него и Зели. Този железен кораб е нашият дом, откакто преди седмици върнахме магията и въпреки това снежните леопанери, гравирани по стените му, все още ме притесняват. Всеки път, когато мина покрай стария герб на баща ми, не знам дали да плача, или да закрещя. Не знам дали имам право да чувствам нещо.

– Всички на борда!

Поглеждам назад, откъдето идва силният вик на някакъв капи-

тан. На дока са се наредили семейства, които подават златни монети, когато се качват на малък наемнически кораб. Под ръждясалата му палуба се натъпкват хора, които бягат от Ориша в търсене на мир в чужди земи. Всяко измъчено лице забива още една игла от вина в сърцето ми. Докато аз оздравявам и ближа раните си, цялото кралство все още страда от раните, нанесени от баща ми.

Вече няма време да се крия. Трябва да заема мястото си на трона на Ориша. Аз съм единствената, която може да сложи началото на новата ера на мир. Кралицата, която може да поправи всичко, което баща ми е съсипал.

Увереност стопля гърдите ми, когато отивам при останалите в ледените помещения на капитана. Това е едно от малкото места на кораба, където няма маджасит – специалната руда, която бе използвала монархията, за да изгаря маговете и да неутрализира силата им. Всички удобства, които някога е имало тук, са изнесени и разменени за неща, нужни за оцеляването ни.

Тзеин седи на голото легло и изгребва последните зрънца ориз от тенекиена купа. Зели си почива на металния под, наполовина покрита със златната кожа на своята леонера. Масивното животно лежи пред нея и от време на време повдига глава и облизва сълзите, които бликат от сребристите очи на момичето. Насилвам се да отвърна поглед и посягам към собствената си оскъдна дажба ориз.

– Вземи – подавам купата на Тзеин.

– Сигурна ли си?

– Прекалено притеснена съм, за да ям – отговарям аз. – Вероятно просто ще го повърна.

Минала е само половин луна, откакто изпратих вест до майка ми в Лагос, но ми се струва, че чакам отговора ѝ цяла вечност. С нейната подкрепа ще мога да се кача на трона на Ориша. И най-после ще мога да поправа сторените от баща ми злини. Заедно ще създадем страна, където маговете не трябва да живеят в страх. Ще обединим кралството и ще изтрием разделенията, които измъчват Ориша от векове.

– Не се тревожи – стиска рамото ми Тзеин. – Каквото и да каже тя, ще се справим.

Той се обръща да провери как е Зели и нещо стяга гърдите ми – мразя тази част от себе си, която потръпва от онова, което те все още имат. Само три седмици са минали, откакто острието на баща ми премина през корема на брат ми, и аз вече започвам да забравям остриите нотки в гласа на Инан. Всеки път, когато това се случва, трябва да стискам зъби, за да сдържам болката в себе си. Може би когато двете с майка ми отново сме заедно, раната в сърцето ми ще започне наистина да заздравява.

– Някой идва.

Зели посочва към силуета, който се движи през мрачните коридори на военния кораб. Когато потъмнялата врата изстенва и се отваря, разкривайки пратеника, аз се напрягам. Роен изтръсква дъжда от черната си коса, чиито копринени кичури падат на вълни около ъгловатата му челюст. С кожа като пустинен пясък и очи като две сълзи, наемникът винаги изглежда не на място в стая, пълна с жители на Ориша.

– Найла?

Ушите на леонерата шръкват, когато Роен се навежда и изважда дебел вързоп от торбата си. Когато развързва връвта и отвътре се показва лъскава купчинка от риби, Найла едва не го събаря на земята. Учудвам се, когато на устните на Зели се появява лека усмивка.

– Благодаря – прошепва тя.

Роен кимва, без да отделя очи от нейните. Налага се да се прокашлям, за да се изправи и да застане с лице към мен.

– Да чуем – въздишам аз. – Какво каза тя?

Роен пхва език в бузата си и свежда поглед към пода.

– Имало е нападение. Никакви новини не може да влизат или излизат от столицата.

– Нападение? – Сърцето ми се свива, като си помисля за майка ми, затворена в двореца. – Как? – Изправям се на крака. – Когато? Защо?

– Наричат се *Ийика* – обяснява Роен. – „Революцията“. Когато върнали магията си, маговете нападнали Лагос. Говори се, че са стигнали чак до двореца.

Облягам се на стената и се плъзвам по нея, докато сядам на по-

да. Устните на Роен продължават да се движат, но аз не разбирам думите. Не чувам абсолютно нищо.

– Кралицата... – Опитвам се да говоря. – Те дали... тя дали...

– Оттогава никой не е чувал нищо за нея. – Роен отвръща поглед. – И понеже ти се криеш тук, хората мислят, че кралското семейство е мъртво.

Тзеин се изправя на крака, но аз вдигам ръка да го спра. Ако той дори само диша близо до мен, ще се разпадна. Ще се превърна в нещо още по-малко и от празната черупка, която съм сега. Всички планове, които бях направила, всички надежди, които имах – всичко си отиде в един миг. Ако майка ми е мъртва...

Небеса!

Тогава наистина съм сама.

– Какво искат тези *Ийика*? – пита Тзеин.

– Трудно е да се каже – отговаря Роен. – Силите им са малки, но смъртоносни. Убиват благородници из цяла Ориша.

– Значи искат кръвта на кралското семейство?

Зели смръщва вежди и погледите ни се срещат. Почти не сме говорили, след като ритуалът се обърка. Добре е да видя, че все още я е грижа за мен.

– Така изглежда – свива рамене Роен. – Но заради *Ийика* военните преследват маговете като кучета. Прочистват се цели села. Новият адмирал само дето не е обявил война.

Затварям очи и прокарвам ръце през новите къдрици в косата ми. Последния път, когато Ориша била във война, Огнените магове почти унищожили кралската династия. След години баща ми отвърнал на удара с Нападението. Ако отново избухне война, никой няма да е в безопасност. Кралството ще се разкъса на парчета.

Ориша не чака никого, Амари.

Призрачният глас на баща ми отеква в главата ми. Аз пронизах гърдите му със сабята си, за да освободя Ориша от неговата тирания, но сега кралството е в хаос. Нямам време да скърбя. Нямам време да избърша сълзите си. Заклех се да съм по-добра кралица.

Ако майка ми вече я няма, изпълнението на тази клетва ще падне върху моите плещи.

– Ще се обърна към хората – решавам аз. – Ще поема контрол над кралството. Ще върна стабилността, ще сложа край на войната. – Изправям се на крака, поставяйки планове си пред скръбта си. – Роен, знам, че съм ти длъжница, но ако може да те помоля само за още малко помощ...

– Надявам се, че се шегуваш. – Цялото съчувствие изчезва от тона на наемника. – Разбираш, че липсата на контакт с майка ти означава, че все още ми дължиш теглото ми в злато?

– Дадох ти този кораб! – извиквам аз.

– Кораба, на който все още живеете, без да имате право на това? – извива вежда Роен. – Кораба, който аз и хората ми откраднахме? Има семейства, които чакат, за да избягат по море. Този кораб не е заплащане. Той увеличава дълга ти към мен!

– Когато седна на трона, ще имам достъп до кралската съкровищница – казвам аз. – Помогни ми да организирам войска и ще ти платя двойно на това, което ти дължа. Само още няколко дни и златото ще е твое!

– Имаш една нощ. – Роен вдига качулката на палтото си. – Този кораб ще отплава утре. Ако не сте слезли от него, ще ви изхвърлим в океана. Не можете да си позволите да платите пътуването.

Аз му пресичам пътя, но това не го спира да излезе навън. Мъката, която се опитвам да потискам, заплашва да изскочи на повърхността, докато стъпките на Роен заглъхват под ръмжия дъжд.

– Нямаме нужда от него. – Тзеин се приближава до мен. – Можеш да вземеш трона и сама.

– Нямам дори и една златна монета. В кой свят някой ще поварва, че претенциите ми са законни?

Тзеин замълчава и залита назад, когато Найла минава между двама ни. Влажният ѝ нос подушва решетката на пода, търсейки още риба.

Поглеждам към Зели, но тя поклаца глава.

– Той вече каза „не“.

– Защото го попитах аз! – Едва не се затичвам през стаята. – Ти го убеди да поведе цял екипаж към митичен остров посред морето. Можеш да го убедиш да ни помогне за срещата.

– Вече му дължим злато – възразява тя. – Ще имаме късмет, ако си тръгнем от Джимета с глави на раменете.

– Без неговата помощ какъв друг избор имаме? – питам аз. – Ако Лагос е паднал, когато магията се върна, Ориша е без владетел от почти една луна. Ако не овладее положението сега, изобщо няма да успее да седна на трона.

Зели потърква тила си, прокарвайки пръсти по новите златни знаци по кожата си. Древните символи са там от ритуала и всяка извита линия и изящна точица проблясва, сякаш е татуирана с най-тънката игла. Въпреки че са красиви, Зели ги покрива по същия начин, по който покрива и белезите си. Със срам.

Сякаш и двете ѝ причиняват болка.

– Зели, моля те – коленича пред нея аз. – Трябва да опитаме. Армията преследва магове...

– Не може да очакваш от мен да нося нещастieto на хората си завинаги.

Хладният ѝ тон ме заварва неподготвена, но аз не се отказвам.

– Тогава го направи заради баща си. Направи го, защото той даде живота си за това дело.

Раменете на Зели се отпускат и тя затваря очи и си поема дълбоко въздух. Когато вдига глава, напрежението в гърдите ми изчезва.

– Не обещавам нищо.

– Просто опитай да направиш всичко възможно. – Слагам ръка върху нейната. – Пожертвахме прекалено много, за да загубим тази битка.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗЕМ

Нощните дъждове в Джимета измиват тежестта на деня, когато двете с Найла слизаме от военния кораб. Виещите ветрове ни удрят с мириса на саламура и морски водорасли, а в тясното пространство, където живеехме, можех да помириша само изгоряло дърво и пепел. Когато слизаме от дървените докове и тръгваме по криволичещите улици на Джимета, месестите лапи на Найла оставят отпечатаъци в пясъка. Затичва се и езикът увисва от уста ѝ. Не си спомням кога за последен път сме препускали в галоп с нищо друго над нас, освен пълна луна и открито пространство.

Държа здраво юздите ѝ, докато напредваме през долините и падините между пясъчните скали на Джимета. В гущените под извисяващите се склонове домове става тъмно, когато селяните изгасяват фенерите си, пестейки ценното масло. Завиваме зад един ъгъл в момента, в който моряци заключват дървени асансьори, които ги транспортират нагоре и надолу по скалите. Очите ми се разширяват при вида на нов стенопис, нарисуван с червено на стената на една пещера. Аленият пигмент грее на лунната светлина, оформяйки буквата „И“, съставена от различни по големина точки.

Наричат се Ийика. Думите на Роен ехтят в главата ми. „Революцията“. Когато върнали магията си, маговете нападнали Лагос. Говори се, че са стигнали чак до двореца.

Дърпам юздите на Найла, представяйки си маговете, които са написали това. Думите на Роен ме карат да мисля, че хората от *Ийика* не приличат на обикновена банда бунтовници.

Приличат на истинска армия.

Когато приближавам до някакви опърпани палатки, на улицата излиза малко момиченце. То притиска до гърдите си черна порцеланова кукла, чието нарисувано лице и копринена рокля са единственото, което говори за благородния произход на детето. Момиченцето е от многото нови жители, които изпълват улиците на Джимета – черни пътища, стеснени от редиците палатки, издигнати от двете им страни. Докато то върви под дъжда, аз се чудя какъв разкошен живот е имало преди началото на всичко това. И от какво нещастие е трябвало да избяга, за да стигне дотук.

– Мамо, виж! Никога не съм виждала леонера.

Момиченцето протяга малката си ръчичка към огромните рога на Найла. Аз се усмихвам на пламъчето в очите му, но когато то приближава, виждам белия кичур в косата му.

Още един титан.

При тази гледка в мен се надига негодувание. По думите на Роен сега около една осма от населението притежава магията. А от тях около една трета притежават магията на титани.

Белязани от бели кичури, титаните се появиха сред благородниците и войската след ритуала и притежават магия, подобна на тази на десетте клана на маговете. Но за разлика от нашата, тяхната магия не се нуждае от заклинание, за да се прояви. Както при Инан, техните първични способности са доста силни.

Знам, че разбудената в тях магия сигурно идва от нещо, което съм сгрещила в ритуала, но видът им винаги кара гърлото ми да се свие.

Трудно ми е да не виждам *него*, когато видя белите им кичури.

– Лика!

Майката на момиченцето изтичва под дъжда, завивайки жълт шал на главата си. Тя сграбчва дъщеря си за китката и изражение-то ѝ се напруга, когато забелязва бялата ми коса. Въпреки че сега и собствената ѝ дъщеря притежава магия, майката продължава да ме мрази заради тази, която притежавам аз.

Изцъквам с език и продължавам. Слизам от Найла, когато стигам края на пътя, пред пещерата на Роен.

– Виж ти, виж ти – посреща ме дрезгав глас, когато приближавам до входа на скривалището, където живее екипажът.

Извъртам очи, когато наемникът на входа плъзва надолу черната си маска и под нея се появява лицето на Харун, биячът на Роен.

Последния път, когато се срещнахме, аз го хвърлих на земята. Роен казва, че съм му счупила ребрата. Оттогава Харун не се е приближавал до мен, но сега в погледа му танцува заплаха.

– Каж ми... – Той слага тежката си ръка на рамото ми. – Какво е накарало любимата ми ларва да изпълзи от мръсотията?

Отхвърлям ръката му и изваждам жезъла си.

– Не съм в настроение за игричките ти.

Докато го оглеждам, той се усмихва, откривайки жълтите си зъби.

– Тези улици може да са опасни през нощта. Особено за ларва като теб.

– Наречи ме ларва още веднъж.

Раните ме заболяват заради обидата, която крал Саран бе изрязал върху кожата на гърба ми. От сенките се появяват още наемници и аз стискам жезъла си. Преди да разбере какво става, петима от тях са ме притиснали до стената на пещерата.

– Има награда за главата ти, ларво. – Харун пристъпва напред, а очите му се стрелкат към новите златни знаци върху кожата ми. – Винаги съм мислел, че ще дадат добра цена за теб, но дори и аз не можех да се досетя колко високо ще се вдигне тази цена.

Усмивката изчезва от лицето му и аз забелязвам проблясъка на острие.

– Момичето, което върна магията. Тук, пред очите ни.

С всяка нова заплаха на Харун магията започва да бълбука на балончета в кръвта ми. Моето *аше* започва да потрепва като светкавица, която се събира в буреносен облак и само чака да бъде освободена със заклинание.

Но колкото и наемници да се появят, аз няма да я пусна на свобода. Не мога. Магията е причината тате да го няма. Да я използвам сега, ще е предателство...

– Какво става тук?

Роен накланя глава, идвайки бавно откъм улиците на Джимета. Когато се приближава до входа на пещерата, лъч лунна светлина огрява петно от кръв по брадичката му. Не мога да разбера дали е негова, или не.

От стойката и лукавата му усмивка се излъчва безгрижие, но буреносно сивите му очи пронизват като ножове.

– Надявам се, че не сте си организирали празненство без мен – казва той. – И двамата знаете колко ревнив мога да стана.

Когато тръгва напред, кръгът от наемници инстинктивно се разделя, за да мине лидерът им. Челюстта на Харун изтраква, когато Роен изважда нож и го отваря със замах, използвайки върха му, за да почисти мръсотията под ноктите си.

Харун ме оглежда от горе до долу и след това се отдалечава. Заплахата му оставя горчив вкус на езика ми, докато останалите наемници тръгват след него един по един и накрая двамата с Роен оставаме сами.

– Благодаря – казвам аз.

Роен прибира ножчето в джоба си и ме поглежда, а бръчките на намръщеното му чело се задълбочават. Той поклаща глава и ми прави знак да го последвам.

– Каквото и да имаш да казваш, отговорът ми пак е „не“.

– Просто ме изслушай – моля го аз.

Роен върви бързо, принуждавайки ме да се съобразявам с големите му крачки. Очаквам да ме отведе в бърлогата на наемниците, но вместо това той тръгва по скалата, която обикаля около пещерата. Двамата се изкачваме нагоре и пътеката се стеснява, но Роен ускорява ход. Аз се притискам към стената на пещерата, докато бели вълни се разбиват в морските скали на метри под нас.

– Има причина да вървя през дъжда, за да стигна до онзи кораб – казва Роен. – Ти, изглежда, забравяш, че хората ми не обичат гневното ти лице толкова, колкото го обичам аз.

– За какво говореше Харун? – питам аз. – Нещо за награда за главата ми?

– *Зитсьол*, ти върна магията. Не липсват хора, които са готови да платят, за да се озовеш в ръцете им.

Стигаме до края на скалата и Роен пристъпва в голям дървен кафез, подсилен с метални летви. Прави ми знак да отида при него и аз се поколебавам, оглеждайки снопчето въжета, които свързват тази съмнителна система към нещо над нас.

– Знаеш ли, че в моята страна *зитсьол* е обръщение, което изразява обич. Означават „тази, която се бои от онова, което не може да я нарани“.

Аз извъртам очи и стъпвам върху стенещите летви. Роен се усмихва и дърпа въжето. Спуска се една уравновесяваща сила, касата потреперва и ние започваме да се издигаме като птици в небето.

Когато се издигаме достатъчно високо, за да мога да видя всичките нови палатки на Джимета, пръстите ми политат към ръба на касата. От бойния кораб бях преброила десетки покрай северния док, но нагоре и надолу по скалистия бряг има още стотици.

В далечината бавно се движи дълга колона от хора, белокози магове и тъмнокози косидани, които се качват на малък кораб. Трудно е да не се чувствам отговорна, докато семейства изчезват под палубата на кораба. Не мога да повярвам, че хаосът, причинен от връщането на магията, е прогонил толкова много от хора на Ориша от родната им земя.

– Не си губи времето да гледаш надолу – казва Роен. – Гледай нагоре.

Устните ми се разтварят, когато отмествам очи и погледът ми обхваща гледката на тридесет метра във въздуха. На такава височина извисяващите се скали на Джимета са тъмни силуети, забити в небето. Ярки звезди са пръснати по небето като диаманти, вшити в наметката на нощта. Гледката ми напомня за тате, защото той винаги бе обичал да се вира в звездите, и ми се иска все още да беше жив.

Но докато продължаваме да се издигаме, аз отново поглеждам към хората долу. Почти ми се приисква да се качвах на кораб заедно с тях. Какво ли ще е да отплаваш към обещанието за мир? Да живееш в страна, където маговете не са врагове? Ако можех да оставя всичко това зад себе си, дали пак щеше да боли толкова, когато дишам?

– Мислиш ли, че ще живеят по-добре от другата страна на морето? – питам аз.

– Съмнявам се – отговаря Роен. – Почти няма значение къде си, ако си слаб.

Топката от вина в стомаха ми се втвърдява и разбива фантазиите ми. Но също така и потрепва, когато Роен обвиня ръка около талията ми.

– Освен това, кой би могъл да е по-добре толкова далече от мен?

– Имаш три секунди, преди да ти отсека ръката.

– Цели три секунди? – усмихва се Роен, когато кафезът се люшва и спира.

Качил ни е до най-високата площадка в скалата, пред една малка пещера. Обвивам ръце около себе си и влизам вътре, оглеждайки камъните, оформени в маса и стол. Няколко кожи на пантенири представляват леглото му. Не очаквах домът му да е толкова гол.

– Това ли е?

– Ти какво очакваше, палат ли?

Роен се приближава до единствената истинска мебел, която притежава – мраморен шкаф, пълен с различни огнестрелни и хладни оръжия. Изважда от джоба си месингов бокс и го оставя на полицата. Лъскавите пръстени все още са изцапани с кръв.

Опитвам се да не си представям лицето, върху което го е използвал, докато търся правилните думи, за да го накарам да ни даде това, от което имаме нужда. Не искам да съм сама с него прекалено дълго. Въпреки авансите му аз се доверявам на себе си по-малко, отколкото на него.

– Оценяваме всичко, което направи – започвам аз. – Търпението, което проявяваш към нас...

– Моля те, кажи ми, че Амари ти е дала по-добри реплики.

Роен понечва да седне на стола си, но прави гримаса и вдига ръка към тила си. Издърпва ризата през главата си и лицето ми пламва при вида на изваяните му мускули и нашарената му от нови и стари рани кожа. И тогава забелязвам дълбоката рана под рамото му.

Грабвам един парцал от пода, използвайки възможността да се приближа до него. Роен потреперва, когато изплаквам парцала в кофа дъждовна вода и след това избърсвам раната му.

– Много си мила, *зитсьол*. Но аз не правя услуги.

– Това не е услуга – отговарям аз. – Помогни ни за срещата и ще получиш двойно на това, което вече имаш.

– Я ми подскази – накланя глава Роен. – Колко е двойно от нищо?

– Ако ритуалът беше минал, както планирахме, Амари щеше да седи на трона. И ти вече щеше да си получил златото си.

Тате щеше да е жив.

Прогонвам тази мисъл, преди отново да започне да ме преследва. Връщането към това, което можеше да бъде, няма да ми помогне да убедя Роен да каже „да“.

– *Зитсьол*, колкото и да съм чаровен, не искаш хора като мен и Харун до себе си. И със сигурност не искаш да си ни задължена.

– Ако Амари не предяви правата си към трона, някой друг ще поеме контрола.

– Струва ми се, че това е неин проблем – свива рамене Роен. – Теб защо те интересува?

– Защото...

Защото тя е най-доброто за кралството. Тя е единствената, която може да попречи на армията да преследва маговете.

Но загледана в Роен, аз не искам да лъжа.

По някакъв начин имам чувството, че ще лъжа себе си.

– Мислех, че животът ще е по-добър – поклащам глава аз. – Магията трябваше да направи всичко по-хубаво.

Когато изричам истината на глас, се чувствам така, сякаш ще рухна. Болка пронизва сърцето ми.

– Смъртта на тате, титаните, преследването на маговете – въздишам аз. – Всички тези хора, които бягат от домовете си. Не е минала и една луна от ритуала, а ми се струва, че магията е унищожила цялото кралство. Всичко е по-зле, отколкото беше по-рано. Сега, когато е тук, не я искам. Ще ми се никога да не я бях пожелавала.

Издишам на пресекулки и посягам да избърша още кръв, но Роен сграбчва китката ми, принуждавайки ме да го погледна. Докосването му кара кожата ми да зажужи. Това е първият път от онази нощ на бойния кораб, когато оставаме наистина насаме. Тогава седяхме под жълтата луна и си споделяхме истории за кошмари и рани.

Начинът, по който той ме гледа сега, кара кожата ми да настръхне, но също така ме кара и да искам да се приближа повече до него. Сякаш светлите му очи проникват през бронята ми и виждат колко объркана съм всъщност.

– Ако вече не искаш магията, какво искаш?

Искам само хората, които бях изгубила. Но колкото повече мисля, толкова повече си спомням прегръдката на мама. Топлината от избавлението от смъртта.

– Искам да съм свободна – прошепвам аз. – Искам всичко това да спре.

– Тогава спри. – Той ме придърпва по-близо и ме изучава, сякаш съм взел, който трябва да се развърже. – Защо искаш помощта ми, след като можеш да приемеш загубите си и това да бъде краят?

– Защото ако Амари не седне на трона, всичко е било напразно. Баща ми е умрял *напразно*. А ако това се случи... – Стомахът ми се свива при тази мисъл. – Ако това се случи, никога няма да съм свободна. Не и с тази вина.

Роен ме гледа втренчено и виждам как възраженията се надигат към устните му. Но той ги задържа зад зъбите си, докато аз още бърша кръв по брадичката му.

Той поглежда надолу и аз виждам линиите, които вървят по ръката му, най-дълбоките от всичките му рани. Беше ми казал, че мъчителите му прорязвали нова линия всеки път, когато убивали човек от екипажа му пред очите му – двадесет и три линии за двадесет и три живота. Дълбоко в себе си мисля, че тези рани са причината Роен да напусне родната си земя. Причината той да ме разбира по-добре от всеки друг.

– Не давам втори шанс, *зитсвол*. А това ще е третият за теб.

– Можеш да ми имаш доверие. – Подавам му ръката си. – Къл-

на се в живота на тате. Помогни ни да довършим това и ще получиш златото си.

Роен поклаща глава, но съм обзета от облекчение, когато стиска ръката ми.

– Добре – казва той. – Тръгваме тази нощ.

ЗА АВТОРА

Томи Адейеми е американска писателка от нигерийски произход, носител на наградите „Хюго“ и „Небюла“ за дебютния си роман „Деца от кръв и кости“. Тя е учител по творческо писане и понастоящем живее в Сан Диего, Калифорния. След дипломирането си от Харвардския университет с отличие по английска литература продължава обучението си в Салвадор, Бразилия, където специализира в южноафриканска митология, религия и култура. Когато не работи върху романите си, тя пише в своя блог за творческо писане: tomia deyemi.com